

Tisztelt konferenciaközösség, kedves előadók és résztvevők!

Az alig egy éve megtartott I. Kolozsvári Tavasz- napok eseményének sok szép és tartalmas pillanata bizonyára még elevenen él bennünk, és íme, Isten kegyelméből, már e rendezvény második mérföldkövéhez érkeztünk. Ment-e azóta – kérdezhetjük Vörösmartyval – a világ elébb? A külső szemlélő a földkerekségen közelben-távolban zajló események és a statisztikák láttán aligha dőlhet hátra, hogy aztán derűs igennel válaszoljon e költői kérdésre. A tavaly „a világvjárvány és a szomszédságban dúló szörnyű háború okozta megrendülésről” beszéltem ezen a helyen – ez a drámai elbizonytalanodás és zűrzavar pedig csak fokozódott azóta. A világvjárvány csitul ugyan, de lappangása még mindig fenyeget. Az orosz agresszió pusztító háborúja viszont oly mértékben eszkalálódott Ukrajnában, hogy ma már nem túlzás kijelenteni: a harmadik világháború réme fenyegeti az emberiséget, és a nukleáris arzenál bevetése sem kizárt. A török és szír területeken bekövetkezett földrengés a maga ötvenezer áldozatával, rengeteg sérültjével és hajléktalanná váltak millióival az arkangyalok hasonajaként is értelmezhető ebben a helyzetben: ha a népek még mindig nem ismerik fel sorsszerű egymásrautaltságukat a Terra nevű globális faluban, és nem fordítják minden, de valóban minden anyagi és szellemi potenciáljukat arra, hogy a Földet az ember kiszámítható és biztonságos otthonává tegyék, úgy a homo sapiens faj nem tesz mást, mint következetesen ássa a maga apokaliptikus sírját.

„De ti felöletek, szerelmeseim, ezeknél jobb és idvességesebb dolgokról vagyunk meggyőződve, ha így szólunk is.” (Zsid 6,9) Mert Isten egyháza, mint az ő új teremtésének első zsengeje ebben a világban, éppen arra hivatott, hogy felmutassa: az ember – Teremtője képmására megújulva – teremtésre hivatott, nem pusztításra. Szolidaritásra rendeltetett, arra, hogy az élet valódi gondnoka és oltalmazó pásztora legyen a földön. Az ennek jegyében végzett szellemi munka napszamosai pedig képesek olyan életbevágó immanens és transzcendens összefüggések meglátására és megláttatására, melyek rejtve vannak mások szemei előtt. Ők, akárcsak Mózes, látják a láthatatlant (Zsid 11,27). Valamennyi szervező nevében kívánom, hogy élésítse látásunkat e mostani találkozó is!

Isten hozott mindnyájukat Kolozsvári Protestáns Teológiai Intézetünkbe!

Visky S. Béla